

lunde til de støtteregler, der ville gælde for 1990 med 20-årige lån og en egenbetaling svarende til afdraget plus 10 pct. af renterne.

Den del af ydelsen på IS-35-lånet, som beboere og kommune ikke betaler, betales af staten som et indeksbidrag, jf. § 14.10.02.52.26.

Til andelsboliger med tilsagn før 1. april 1982 ydes rentesikring, jf. § 14.10.02.52.05.

Ældreboliger m.v.

Boligministeren kan yde støtte til opførelse af indtil 1.500 ældreboliger pr. år, dog under forudsætning af at disse finansieres med 20-årige IS-lån.

Til finansiering af ældreboligbyggeri optages frem til 31.12.1989 et 20-årigt indeksslån svarende til 85 pct. af anskaffelsessummen. De resterende 15 pct. finansieres med 13 pct. kommunal grundkapital og 2 pct. beboerindskud. Frem til 31.12.1989 udgør de statslige udgifter 75 pct. af renterne på indeksslånet. I det omfang der opføres mere end 1.500 ældreboliger årligt, friholdes staten for merudgifter til rentebidrag gennem udligning over det kommunale lov- og cirkulæreprogram.

Det forventes, at der ved vedtagelsen af en ny indeksslånelov indføres 35-årige IS-lån fra 1.1.1990. Ydelsen på disse lån er væsentlig mindre end på de 20-årige IS-lån. Det statslige rentebidrag på 75 pct. bortfalder dermed for boliger, som finansieres med de nye 35-årige IS-lån.

Med vedtagelsen af ældreboligreformen bortfaldt ved udgangen af 1987 den hidtidige adgang til at give tilsagn om støtte til opførelse af lette kollektivboliger efter § 81 i boligbyggeriloven.

Lette kollektivboliger blev finansieret ved indskud fra lejerne på 10 pct. og ved optagelse af indeksslån med kommunegaranti. Staten og kommunerne betalte renterne på indeksslånet med henholdsvis 90 og 10 pct., jf. § 14.10.02.52.06.

Sanering og byfornyelse.

I forbindelse med gennemførelse af sanering eller byfornyelse, er der en lang række forskelligartede opgaver, som stat og kommune yder støtte til. Umiddelbart kan der skelnes mellem to typer af udgifter, som også finansieringsmæssigt adskiller sig fra hinanden. For det første er der planudgifter i bredeste forstand. Det drejer sig om udgifter til planlægning, administration, information til de berørte lejere og ejere, genhusning, erstatning i forbindelse med overtagelse af ejendomme, etablering af friarealer, nedrivning m.v. For det andet er der udgifter til ombygning, forbedring og istandsættelse af eksisterende beboelsejendomme.

Den offentlige støtte er forskellig alt afhængig af udgiftstypen samt afhængig af, om støtten gives i medfør af saneringsloven eller i medfør af byfornyelsesloven. Siden 1.1.1985 har det ikke været muligt at vedtage nye saneringsplaner, men på grund af lang gennemførelsesperiode, behov for mertilsagn som følge af prisstigninger og projektændringer samt afledede finansieringsudgifter, vil der fortsat i de næste 20-30 år skulle foretages udbetalinger i henhold til saneringslovens bestemmelser.

For planudgifternes vedkommende gælder, at det offentlige dækker alle udgifterne. I saneringslovens støttesystem er støtteproceduren den, at staten på baggrund af den godkendte finansieringsplan for saneringen yder kommunen et midlertidigt saneringslån til dækning af udgifterne, efterhånden som de afholdes. Når saneringen er afsluttet og regnskabet godkendt, konverteres halvdelen af lånet til et 20-årigt endeligt statslån til kommunen, medens den resterende halvdel konverteres til tilskud. På tillægsbevillingstidspunktet nedskrives udlånsbevillingen med det beløb, som er konverteret til tilskud, og beløbet opføres i stedet på § 14.10.02.52.03. Der gives endvidere saneringslån til dækning af tabserstatning. Om udbetalingerne af saneringslån henvises til anmærkningerne til § 14.20.02.74.02.

I byfornyelseslovens støttesystem betaler kommunen i første omgang hele udgiften, hvorefter staten refunderer kommunen halvdelen. Der ydes ikke i dette støttesystem